

[Justitsministeren]

at der også efter strafferetsplejeudvalgets opfattelse af principielle grunde ikke bør gives offentlig oplysning herom.

Strafferetsplejeudvalgets betænkning indeholder for så vidt angår politiet i øvrigt følgende oplysninger om antallet af kendelser vedrørende indgreb i meddelelshemmeligheden i 1982:

Telefonaflytning	292
Anden aflytning	35
Teleoplysning	151
Brevåbning (tilbageholdelse) efter retsplejelovens § 786	48

Spm. nr. S 1622

Til *justitsministeren* (18/8 86) af:

Thoft (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvilken instans der fører kontrol med, at fotoregistreringer i forbindelse med demonstrationer o.lign. slettes, når det efterfølgende måtte vise sig, at der ikke i forbindelse med demonstrationen var sket noget af politimæssig interesse; føres en kontrol af justitsministeriet, af det særlige kontroludvalg eller andre instanser, og hvorledes sikrer man sig, at billeder eller negativer ikke havner i særlig fotointeresserede efterretningsfolks private familiealbums?«

Begrundelse

I sit svar på spørgerens spørgsmål nr. S 1315 den 27. juni 1986 oplyser ministeren, at politiet kan anvende fotografering ved demonstrationsforløb, men at materialet destrueres, såfremt optagelserne efterfølgende måtte vise sig ikke at indeholde noget af politimæssig interesse.

Men er der overhovedet nogen instans, som kontrollerer, at billeder og negativer rent fysisk også destrueres og ikke havner i særlig fotointeresserede efterretningsfolks albums? For at der findes sådanne særlig fotointeresserede ansatte ved PET, fremgår f.eks. af tidligere justitsminister Nathalie Linds svar i folketinget den 20. april 1979 (Folketingstidende 1978-79, sp. 9785) på spørgsmål nr. S 755 fra Bernhard Baunsgaard, hvor det bl.a. oplystes, at i forbindelse med en demonstration havde politiets personaleorganisation og polititjenestemænd ved de storkøbenhavnske politiafdelinger, herun-

der politiets efterretningstjeneste, til privat brug foretaget fotografering.

Svar (28/8 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det kan oplyses, at det er politimesteren, der fører det umiddelbare tilsyn med, at de gældende instruktioner på dette område efterleves. Jeg har fuld tillid til, at dette også sker i praksis.

Spm. nr. S 1623

Til *justitsministeren* (18/8 86) af:

Thoft (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvilke offentlige myndigheder uden for politi og forsvar der har adgang til at begære sikkerhedsundersøgelse af en person via assistance fra efterretningstjenesterne; hvilke personer er der typisk tale om, og i hvilken udstrækning har disse personers samtykke til undersøgelsen været nødvendig, og har personer, hvis samtykke ikke er indhentet på forhånd, i alle tilfælde efterfølgende modtaget meddelelse om, at de har været genstand for en undersøgelse foretaget af en af efterretningstjenesterne?«

Begrundelse

I ministerens svar på spørgerens spørgsmål nr. S 1309 og 1310 den 27. juni 1986 oplyses bl.a., at der i de hemmelige kartoteker var blevet nyregistreret 2.984 personer, der var blevet sikkerhedsundersøgt på begæring af anden offentlig myndighed bortset fra forsvaret. Det oplyses også, at af disse udgik de 1.882 sager igen samme år. Men hvilke andre offentlige myndigheder kan begære efterretningstjenesterne i aktion? Kan det f.eks. foranlediges af en kommune, der ønsker at kontrollere sin stadsingeniør af hensyn til dennes samarbejde med f.eks. civilforsvaret? Kan det ske for en overordnet ansat ved post- og telegrafvæsenet eller ved DSB? Det forekommer mig, at næsten 3.000 sådanne undersøgelser årligt er uhørt meget.

Endelig ønsker jeg oplyst, om de formelle regler, der gælder for sådanne undersøgelser, f.eks. ved at der foretages telefonaflytning, er strengt overholdt.